

in stekle navzdol po zalem ličecu, izhujšanem vsled bolezni, kakor kaplje po jesenski cvetki, ki jo je osmodil jesenski mraz.

Velike, pekoče, svinčeno težke solze so padale tudi na materine prsi. Kapljale so na njeno srce, sikale, cvrčale ter ugašale plamen življenja . . .

J. Mohorov :

Otroku.

Bog ti daj
 stotisoč sreč,
 otrok moj!
 Tvoja očesca gledam:
 v duši se moji jasni.
 Ličece tvoje pogladim:
 vse razbežé se skrbi.
 Tvoja usta poljubim:
 vséli se v dušo mi raj,
 ki sem ga sam užival nekđaj.
 Bog ti daj
 stotisoč sreč,
 otrok moj!

